

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróchny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćí ty

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel F.

Čerbiŝke niedželŝke łopieno

W Budyschinje

3. měrza 1935

Baugen

Njedžela Čstomihi.

Mat. 10, 32—34.

Dženŝniŝcha njedžela Čstomihi ma ŝwoje mjeno wot 3. ŝtuczi 31. psalma: Budž mi ŝylna ŝtała a twjerdy hród, so by mje ŝhował. Ale ma tež druge mjeno Quinquagesima, to rěka 50. džěń, mjenujz do jutrow. 50. džěń po jutrach ŝu ŝwjatki. Ze ŝydom njedžel do jutrow a runje tał wjele po jutrach. Ale kajki rosdžěl! Do jutrow ŝrudny a po jutrach wjeŝelny čaŝ. Do jutrow čaŝ čerčpjenja, w kotrymž ŝo katastrofa pŝihotowaŝe, a po jutrach bě wŝcho dołonjane, dobyte a pŝehwinjene. Čsydom njedžel do jutrow ŝu čerčŝe a hórŝe hač hewał ŝydomdžěŝač. Čerčpjenje bu ŝi kóždym tydženjom wjeŝe, hač ŝo ŝkónczi na ŝchizju na Golgatha a Jeŝuŝ ŝa-woła: Wótcze, do twojeju rukow poručam ŝwojeho ducha.

Jeŝuŝ počnje wučomnikam přjedy prajicž, ŝto ŝo je-
mu ŝtač budže.

1. Budže wot ŝwojich ludowzow ŝaŝudženy a 2. wot pŝ-
hanow morjeny.

Lubi čitarjo, to je wuŝnam ŝyna Božeho, so wučomni-
kam ŝwój kónz přjedy praji. Tež pŝiŝpomni, ŝto budža je-
mu přjedy ŝeho činicz, ŝto budže wŝcho pŝchětracž dyrhjecž.
Jeŝuŝ widži to w jaŝnym ŝwětle. Troŝt tu žadyn njeje. Tež
Pětr ničžo pŝchecziwo tomu činicz njemóže, njeh rjeknje:
Bóh to njedaj, to ŝo tebi ŝtač njebudže. Wŝchetož to bě jenož
čłowŝke mēnjenje. Bóh bě hinał wobŝamtnył. A runje tał
taž Jeŝuŝ to w duchu widžeŝe. Čłowjek ma tež čerčpicž. Ale
jemu je potajne hač do wołomika, hdžež ból ŝapocznje. To
je derje tał, dołež čerčpjenje hewał ŝnjeŝł njeby. Ze čerčke
doŝč, hdž pŝchindže. Jeŝuŝ ŝo w tym taž w druhim wot naŝ
roŝnawa. To je tón, kiž móznje wučeŝe a niz jał piŝma-
wuczeni. To je tón, kotrehož ŝo wučomnizy praŝchachu:
Čehodla my jeho njemóžachmy wuŝtrowicž, a wón wotmołwi:

Wafcheje njewěrný dla. Jeŝuŝ móže tež přjedy wědžecž, ŝto
ŝeho na njeho čaka. Ze wjeŝŝi hač wŝcho, ŝtož jemu člo-
wjekojo činjachu. Wŝŝŝi měŝnizy a piŝmawuczeni wŝchaf
to njeroŝumichu. Čzi widžachu w Jeŝuŝu jenož wŝchědneho
muža a poŝudžowachu tohodla wŝchitke wuprajenia a ŝutkč
toho ŝameho jał tajke wŝchědneho muža. Čzi žaneho ŝroŝu-
mjena njemějachu ŝa jeho móz w čerčpjenju a wumrěcžu.
Mějachu to ŝa ŝaŝaktoŝč. W Nazarecze džiwachu ŝo jeho wučž-
bje a džachu: Č wotkel ma tón tuto? A kajka je to mudroŝč,
kotraž jemu je data, so tajke ŝutki ŝo pŝches jeho ružny ŝtany?
Čdž bě njecžŝteho ducha wuhnał, džiwachu ŝo a wopraŝcho-
wachu ŝo mjes ŝobu a džachu: Čto je to? Kajka je to nowa
wučžba? Farisejŝy džachu: Wón honi čertow won pŝches
najwŝŝŝteho tny čertow. Lute ŝpodžiwanje. Ale žana wě-
ra. Lubi čitarjo, dženkža je podobnje, hdž martrač ŝmjercž
namała. Dže-li čłowjek wjeŝelny a ŝroŝtny do ŝmjercže,
dha drje čzi, kotŝiž jeho ŝmjercži pŝchepodadža, ŝo džiwaja, to
je jim njeroŝumliwe, so móže čłowjek wjeŝelny do ŝmjercže
hicž a k tomu hiŝčče ŝpěwacž: Moje žiwjenje ŝy Čhryŝčže,
ŝmjercž je moje dohycže. Woni wiŝaja na žiwjenju, ŝemja je
jim měŝto ŝboža. Njewědža ničžo wo tym, so ŝu hoŝczo a po-
družnizy na ŝemi. Wěra pobrachuje. Tohodla ŝo njenama-
kaju do žiwjenja a wumrěcža naŝeho Čnjeŝa a Čbóžnika.
Woni ŝu zuŝbnizy w ŝchěŝčanŝtwje. A woni dołonjeja taž
wŝŝŝi měŝnizy a piŝmawuczeni, so taž čzi Jeŝuŝa, tał
woni ŝwojich ludowzow ŝaŝudža. Woni njeŝku ničžo lěpŝi
hač čzi ŝaŝudženi, ně, hiŝčče hroŝniŝi, ale hdžež ŝkóŝč
tneži, tam tež ŝkóŝnizy prawny ŝaŝudža. Lubi čitarjo, to je
ŝo w Jeruŝalemje ŝtało. Tam tón čerčpjeŝe a mrějeŝe, wo
kotrymž Jeŝajaŝ piŝa: Wón njeŝeŝe naŝe ŝhorŝče a na-
połoží ŝebi naŝe holoŝče, my pał džeržachmy jeho ŝa toho,
kiž by ŝranjeny a wot Boha ŝbity a poniženy był. Ale wón
je naŝich pŝchěŝupjenjom dla ŝranjeny a naŝich hrěchow dla

šbitny. Ta šchtrafa leži na ntm, so bychmy my mēr měli a pšches jeho rany šmy my šahojeni. Čžehodla šo to njednrbjalo pšchego šašo štač? To njeje jenož šlawišnik podawš, kiž je šo ras štač a nětko ženje wjazny. Ně, to je podawš, kotrnž je dženža tač nowy kaž pšchod 19 lěštotkami, a šo pšchego šašo wospjetuje. Wucžomnikam šo njemōže hinač hič hacž mišchrej. Wucžomnik njeje pšches šwojeho mišchtra ani wotrocž pšches šwojeho Knjesa. Esu-li mje pšchescžehali, dha budža waš tež pšchescžehacž; šu-li moje šłowo džerželi, dha budža wašče tež džeržecž. Ale to budža wam wšchitko čžinicž mojego mjena dla, dofelž woni toho nješnaja, kiž je mje pōškla. Wjšchšchi mēšchizny a pišmawucženi jeho šašudžichu, ale morjeny bu wot pōhanow. To šu romšžy wojeřšžy wotrocžžy, kotřiz jeho šchizowachu. Romjenjo tehdom w šlubjennym kraju knježachu. Romška bē wjšchnošcž. Šej mēješche wšcho pōšlučacž. Šej židža tež Jesuša pšchepodachu. Jesuž je ludej pšchirunanje wot štych winizarijow powēdač. Šako tōn knjes teje winizny šwojeho šyna pōškla, džachu winizarjo mjes šobu: To je tōn herba, pōjče, čžemy jeho šabicž, šo by to herbstwo našče bylo. A wustorcžichu jeho š winizny won a šabicž jeho. We winizny šo tola bojachu jeho škōnzowacž. Ludowž drje je hotowy ludowža šašudžicž, ale jeho moricž šo tola štrachuje. To dnrbja drusy wobštaracž, žuši čžlowjekojō, kotřiz hewač je šašudžennym ničžo čžinicž njemējachu. Tač škaženy je čžlowjek jenož porēdko, šo tomu, kiž je jeho čžela a křwē, žiwjenje wōšmje. Tež židža šu to pōhanam pšchewoštajili, Jesuša šchizowacž. A Boža hnadna wola bē, šo bu pšches to škutk wu-mōženja došonjany. Šamjen.

W šwjatym pōštnym čžašu.

Pomhaj Tvojej martry dla
 Nam, o jehnjo Bože.
 Tvoja šwjata šašlužba
 Daj nam wēčžne šbože!
 Daj, šo wšchizny š potutu
 Na nju špominamy,
 Š žylej dušchu, wutrobu
 Šhwalbu, čžescž Čži damy!

J. W.

Pjate šczenje.

(Potracžowanje.)

Njemolimny šo, šo je podata rosprawa wo namašanju šopjenow, kotrež čžedža rad „pjate šczenje“ mjenowacž, jich wjele jara šajimowala. Po prawom dnrbjeli našče napišmo š praschēšlim šnamješchom wošjewicž a pišacž: „Pjate šczenje?“ Pšchetož praschēnje je hičče tuta žyla wēž, ali šajimawe a wēšče tež jara wažne.

A wažna je tuta wēž tež tohodla, dofelž někotrehožkuli nawabi, Bibliju wšacž a pytač a čžitač a pšchirunowacž. A to njebudža čžinicž jenož tajžy, kotřiz hewač w Bibliji pytaja, ale šnadž tež tajžy, kotřiz šo šrēdka abo dozyla niž Biblije pšchimaja, haj šnadž šamo tajžy, kotřiz šu pšchecžiwizny Biblije; tucži šnadž šebi myšla, šo mōža tole někač pšchecžiwō Bibliji a šchescžijanskej wērje wužicž a čžitaja a pytaja — a pšchi tym mohlo šo štač, šo ta Biblija, kotruž čžedža woni pšchewinycž, jich pšchewinje, kaž je hižo tač někotrehō pšchewinyla. —

My podawamy tu nětko dalšcheho š namašanki, kotraž, kaž šmy naspomnili, je jenož dwē šopjeni abo dwaj „papyrj“ wulka.

Na nimaj namašach dale rosprawa wo tym, kač někotř Jesuša špytuja, šo jeho praschējo: „Knježe, my wēmny, šo šy ty wot Boha pšchischoł; pšchetož te šutki, kotrež ty čžiniš, šwēdcža mōžnišche šwēdcženje hacž wšchizny profetojo. Praj nam tohodla . . .“ Tuto praschēnje šame tam pobrachuje, wotmoła Jesušowa pat tam šteji. A tutu wotmołwu da Jesuž š tym, šo šo, kač to tež hewač š ewangelijow šnajemy, na pšchiklad pšchi daškim kroschu, šam šwojich pšchecžiwnikow prascha: „Čžehodla mjenujecž mje š hubomaj knjes, hdyž njepōšlučacž na to, šchtož wam praju?“ Tuto praschēnje naž dopomina na šłowa profety Jesajaša, kotrež pola Mat. 15, 8 namašach: „Tōn lud šo še mni pšchibližuje še šwojim ertom a čžescži mje še šwojimaj hubomaj, ale jich wutroba je da-lošo wote mnje.“

Runje tute šłowa šu tač prawje něšchto ša rospominanje a podnurjenje, a to šašo runje w našchim čžašu, hdyž mamy hičče pšchego dołhe wjecžory a šhwile, rospominacž a wopominacž. Še, kač by nam š tutej namašanku tuto šłowo Jesušowe šnowa nastalo, šo bychmy šo pruhowali a šebi pošoja njepopšcheli, šhiba šo šmy š dušchu a š čželom mjes tymi, kotrnž Jesuž Šhrjstuž pšchirunuje mudrym twaržam tam na šōnzu wulkeho pšedowanja na horje, wo kotrymž kōždy wot šchulškich lēt šem wē, šo šteji Mat. 5—7.

Britiški musej čže bōrny wudacž knihi, kotrež budža něh-dže rēkacž: „Kruči nješnateho ewangelija a druhe šchescžijanske papry.“ — Šchto „papry“ šu, šmy špytali tu ty-dženja trochu rospišacž. — W tutnych knihach budže nadrobne pišane wo tutej namašanzu, kač tež wo druhich šarnych šchescžijanskich špišach. Šsnadž jamōžemy tež my pōšdžišcho hišchče dalšcheho wo tutej šajimawe namašanzu šdželicž. Ša nětkle je to došč.

Prōštwa š Jesušej.

Knježe, špomni we hnadže na mnje,
 Šnajesh moje hubještwo. —
 Ty mašch trošcht, mēr, radu ša mnje;
 Pomhaj mi, mōj Šbōžniko!
 Pomhaj še wšchej nusy mi,
 Wjedž mje bliže š šbōžnošcži,
 Šdžerž a pōšplni wēru wēru moju,
 Šhwalicž čžu ja šwēru Tvoju!

Jan Wicžas.

Šyrfej a štat.

Šašti bishop Coch wošjewja w šakoškim šopjenu — čžo. 5. — mjes druhim šcžehowaze:

W pōštnym čžašu maja šo we wošadach wotmēwacž porjadne pōštne Bože šlužby. Pšēnja ma byč w tydženju po njedželi Šnwoavit, pōšlednja Čžichi pjatk popōšdnju. Kotry džen šo ša tute nutrnoscže wušwoli, postaji šebi wošada šama. —

Šutrownicžku rano ma byč jutrowna nutrnoscž a to, jeli mōžno, wonkach. — Ani to jene ani to druhe njeje něšchto žyle nowe: w našchich šerbškich wošadach šmy pšchego hižo pōštne nutrnoscže měli a Čžichi pjatk špominali na šmjertnu hodžinu Šbōžnikowu — ale je jich došč wošadow — tež we Lužizny —, kotrež tute hodžiny nimaja abo nětko wjazny nimaja. Šutrnicžku rano šaše wošebitu nutrnoscž wu-hotowacž, njeje we Lužizny pōwšchitkownje roščērijene wašch-nje, njech tež tu a tam je wošada, kotraž to hižo mēješche.

Bratrowska gmejna je pať tajke nutrnoscze pšchezo hźžo ſwje-
cziła, tať w Herrnhucze a we Wjeltowje. — Niczo nuſniſche,
hacź ſo w cziłim poſtnym czaķu teź woķrjedź tydźenja ma-
my woķebitu hodźinu, w kotrejź wopominamy luboſcź Božu,
kotraź ſo ſa nať na ſchiz da. **B u d ź e m y t o n ě t k o t e ź**
c ź i n i c ź ? S m ě j e m y t ě w i l e ? W o ſ m j e m y ſ e b i
t ě w i l e ?

Ś dalſchim wuľasom woſjewja biſkop, ſo je poľutny
dźeń poſtneho czaķa, kotremuź bu po wójnje ſtatny ſchit wſa-
tny, wotſtronjenny a ſo wjazny njeķwjeczi ſrijedu po Remi-
niſcere. Mōźno pať je, ſo ſebi woķada na tutym dnju nut-
noſcź wuhotuje abo ſo poſtnu nutrnoscź tutoho tydźenja ſa to
wuźije abo teź Boże ſľuźby njeđjele Dculi. — A tutomu wu-
ľaſej woſjewja ſakońſke łopjeno dodawť k roſjaķnjenju: „Na-
lětni poľutny dźeń ſľuľcha, doľeľ bu jemu 1919 ſtatny ſchit
wſatny, do wbohuľſchow mjes ſwjatymy dnjemi krajnje zyrk-
wje. Ale hiźo doľho do toho běchu w ſaľſkim ſejmje a teź
w ſynodze ſylne mjenſchiny jeho wotſtronjenje ſadate. — Je
ſroſumicź, ſo ſpytachu pſchecziwo namōznemu poſtajuju zyrk-
wi njeſchecźelnje ſmyľleneje marxiſtiſkeje wyſchnoscze tutōn
poľutny dźeń teź bjes ſtatneho ſchita ſdzerźecź; tola bě tu-
tōn poſpny wot wſchego ſpocźatka we wuľkim a znyłym kaź ſa
njeporadjenje pſchihotowany, doľeľ by jich najwjazy tutōn
dźeń jenoź ſwjeczić mohľo pſchi wuľkić woķobinſkich a pje-
njeźnych woporać. Tať dońdze k tomu, ſo běchu ģłowne Boże
ſľuźby ſwjeticha pať ſnadnje wopytane, pať ſwjeticha wot
ſchulſkich dźeczi wopytane, ſa kotrejź njebě poľutny dźeń pje-
njeźny wopor, ale doľny dźeń bjes ſchulſkeho roſwucźowanja
— něſchto to, ſchtoź ſa zyrkej njeſnjeľliwe. Dopotasa ſo, ſo
ſo poľutny dźeń njemōzejſche bjes ſtatneho ſchita ſdzerźecź. —
Mjes tym bu ſe ſrijadowanjom zyrkwiniſkich ſwjatnych dnjow
w nazionalſozialiſtiſkim ſtacze drje dźeń reformaziſkeho ſwje-
dźenja ſa Saľku ſkruczeny, wuľamnjene ſda ſo pať być, ſo
ſaľſki poľutny dźeń, kotryź ſo nimo toho jenoź maľo do luda
ſadoby, hdy ſaťo ſchit ſwiateho dnja doſtanye. Ś tutnych wob-
ſtejnoſcźow ſcźěhuje ſa zyrkej jaķnje, ſchtoź ma cźinicz. Wona
njemōže jaľo ludowa zyrkej ſwjeczić ſwjatny dźeń, kotryź
njemōže lud dozpyła ſwjeczić. — Tutnych pſchicźinow dla bu
nalětni poľutny dźeń wotſtronjenny.“

Tuto 5. cziľko ſakońſkeho łopjena woſjewja teź druhu po-
ľoźu 3. rjada perikopow, kotryź bu ſa Saľku ſnowa ſeſtajanny.

Němſki biſkop Müller, kotryź njedawno teź Luźicu wo-
pyta, je, dźiwajo na ſa zny Luźicu tať waźny dźeń 1. měrza,
woķebity wuľas w ſakońſkim łopjenu woſjewiľ. W nim wōn
mjes druhim praji:

„My ſmy po ſaarſkim wothľoķowanju w dźatnych Bożich
ſľuźbach ſpominali na wuľki dźiw, kiź ſo ſta. My budźemy
3. měrza hiſchcze ras na to ſpominacź, ſo je Saarſka nětko
ſaťo zyla nam pſchihwojena. — Wſchirunanje wo woķadze,
kiź je kaź jene czeľo, pſchi kotrymź „wiſchitke ſtawy ſobu czer-
pia, hdyź jedny ſtaw czerpi, a wiſchitke ſtawy ſo ſobu wje-
Ŀela, hdyź je jedny ſtaw kraķnje dźerźany“, podawa nam to
prawe ſłowo niź jenoź ſa woķadny, zyrkej, ale teź ſa naſche
ľudſtvo.“

W tutym woſjewjenju ſpomina wōn ſdobom teź na
njeđjelu Reminiſcere, na kotrejź zny němſki kraj wopomina-
tych, kiź wumrěchu ſa wōtznny kraj, a praji něhđje toľe:

„Aħryſtuź je nam to prawe wuľoķenje ſa to wſcho dať ſe
ſwojim ſłowom: „ſchtoź ģhze ſwoje ſiwjenje ſaħowacź, tōn

jo ſhubi, ſchtoź pať ſwoje ſiwjenje ſhubi moje dla, tōn jo
namata.“

Aħryſtuķej je to cźinicz wo ſiwjenje, niź wo
ſmjercź. ſiwjenje je to roſķudne ſłowo znyho Bożeho
ſłowa, ſiwy Bōh ģhze ſiwjenje a ģhze, ſo ſamo ſmjercź
ſtupi do ſľuźby ſiwjenja. Toľodla je tu ſa nať jenicźkeje
myľle: ſiwi być tať, ſo naſche ſiwjenje wopraw-
dze ſiwjenju ſľuźi, a naſche ſiwjenje tať ſaſtajicz
je-li nuſne, bywajo hotowi teź wumrěcź — ſo teź wumrěcze
ſiwjenju ſľuźi. Wſchě naſche myľle maja ſo na ſiwje-
nie ſkoźicz, teź hdyź pucź k ſiwjenju wjedze pſches
wumrěcze.

Kōźdy, kiź je ſiwy, njewě, ſchto ſiwjenje woprawdze
je: ſiwjenje ſ Bōha, ſiwjenje ſ wěcźnoſcze, ſiwje-
nie ſ jaķnym wuľladom na wſchědny dźeń a na to, ſchtoź je
tu, a na to, ſchtoź je Boża wola ſa wſchěm.

Śa to dyrbja ſo nam woczi woczinicz, ſa to ſľuźi wob-
thad ſ Bożim ſłowom, ſo nam wono woczi ſa to pſchezo ſaťo
wocźini; ſa to dyrbi ſľuźicz pſchihowědanje Bożeho ſłowa,
ſo woſmje wodźecze ſ wocźow, ſo cźłowjeľow wuczi, ģladacź
niź na widomne, ale na njewidomne, niź jenoź na ģonjenje
a cźinjenje a ſhwatanje cźłowjeľow, ale na myľle a pucze
Boże, kotrejź ſu tať wjele wyſchſche, kaź ſu njebjeķa wyſchſche
dnyľi ſemja.“

Śdychnjeńcźko.

Wſmi mje, Ańjeże, pod ſchidľo,
Ģdyź ſo njebjo ſamrōcźuje,
Czeźke bije njewjedro
Wōjny ſymny wichor ruje;
Pod ſwoje mje k ſchidľo wſmi,
Mi ſo ſtyſchcze we duſchi.

Wſmi mje, Ańjeże, pod ſchidľo,
Doniź nōz ſo njerosjaķni,
Njebjo ſnowa mōdri ſo,
Kotreź ģłōnza měra kraķni;
Wſmi mje, Ańjeże, pod ſchidľo,
Njeķ czaķ rjeńſchi wrōczi ſo!

Wſchelaťe ſ bliſta a ģalofa.

„Luźiza“, tutōn naſch ſtary ſławny ſerbſki měķacźnik,
wuľhadźa ſaťo. By njedobre byľo, bychmy-li ſo jeho wſdacź
dyrbjeli. Toľodla ſľuľcha dźať wſchěm ſwěrnyłm prōzowarjam,
kotiź ſu ſmōźnili, ſo naſcha „Luźiza“ ſwojich Ģserbow ſwje-
Ŀeluje. Tutōn dźať wopotajmy ſ tym, ſo ſebi ju ſtaſamy a
runje tať nowy czaķopiķ „Domowina“, kotryź ſ njeľ wuľha-
dźa. Śchto tutōn podawa a ģhze, praji hiźo jeho mjeno. ſōn
wudawa naſch derje ſnaty ſerbſki wjednik, k wuczeť Nejdō-
Raľojdźanſki. Wudawať měķacźnika „Luźiza“ je naſch ſław-
ny ſerbſki prōzowacź k. ſtud. direktor profeķor D. Wicźas-
Stollbergſki. Wobaj měķacźnikaj cziſchczi a nakladuje knjes
dr. Zny, kotremuź mamy ſo ſa wjele, woķebje ſa ſdzerźenje
naſcheje cziſchczeńne dźaťowacź.

Naſchich ſwěrnyłch cźitariľow a naſche ſwěrne cźitaľki pro-
ķymy, ſamoľwicź, hdyź ſo pſchezo ſaťo cziſchczeńſki ſmyľ do
naſchich ryncźkow ģunje. Tať ma na pſch. wěſo tydźenja na
31. ſtronje w 2. ſchcźěptu rětacź „wo wuľoķenju“, niź: „wo
naſhonjenju“. A w prěnim ſchcźěptu ma rětacź: „A wjele nje-
pobraģuje na ſtarobje k 2000 ģět papyrar, kotrejź běchu we

tym prjedy naspomnjenym walczku.“ — My budžemy ho pró-
zowacz, tajkich štepankow ho smincz.

S wožadow. Khripa nochze naž ani wopušćizic ani
žanu krajinu pšchepušćizic. Sda ho, so bywa, čím dlěje ho
tu mjes nami dlji, džen a straschniša, so žada wjaz a wjaz
čłowškeho žiwjenja. Tak šhonimy wo trudnym podawku:
Nan wumrě, tydžen pošdžišo macz, a dwójnikaj šhodžitaj
na paczerje a pšchihotujetaj ho na konfirmaciju. — Hladaj-
my ho tohodla khripy. Wobarajmy ho, so haſle naž njenad-
padnje, a hdyž naž tola nadpadnje, wobarajmy ho! Ženje
ju nješanjechajmy! Mohl rjez, so wona to kaž sa ſto woimje.
Ssobu drje najlěpšahi kředl je, ho ſ čžažom poczicž. Chzedža
wědžecž, so lětka čzoply alkohol abo dozyla alkohol malo pom-
ha, so mašch wjele bóle zitronu picz a ho poczicž. — Bóh daj,
so naž tuta pšchescžehaſka, kotrejž drje tež tuta džiwne wje-
dro hoji, bóršy wopušćizic, — a ſ njej tež tute wšhelake
khoroscže, kotrejž hu lětka na džeczi pšchischle, kaž šcharlach,
diphtheritis, wumpawa.

„Deutsche Glaubensbewegung“ mjenuje ho to hibanje,
do kotrehož chzychu wšchěch šjednoczicž, kiž sa to skutkujaj, so ho
lud Němškeje wróczi do póhanškeje wěry štarych Germanow.
Chzychu tak hynny žytk wutworicž, kotryž by čím prjedy čím
lěpje Ješuža Khrystuža wuštorkaſ ſ wutrobom němškeho luda.
Profesor Hauer bě abo je wjednik tutoho žytk. Ale tutón
žytk njeje tak žytk, kaž bychu to chzyl. Wšhelake mjenšche
šjednocženštwaj hu ho ſažo džěliše, tak: „Germanische Glau-
bensgemeinschaft“ a „Adler und Falken“. Ale pšchi tym nje-
šmėrujmy ho, mēnjo, so njemóže nam, t. r. kšchescžijanškej
wěry, tuto hibanje wjele škodžecž! Wono je to hižo a ho
tež dale roščerja. To špójnajemy wožebje ſ toho, so pižmow-
stwo a nowinaštwo tutoho hibanja pšchecžiwu Khrystužkej
pšchiběra. A wono je roštko wožebje tohodla, došelž je jich
tych wjele, kiž mēnja, so haſle je čžaž němškeho luda potom
dopjelnjeny, hdyž ho štarym boham wróczi. „Štarym boham“,
tu tčži pak šdobom šdpat. A wo tym šwědczi tež roščeržepje-
nje runje wutworjeneho žytk. Woni nježu pšchescžene. A
njemóžeja to tež byčž. Njewěmy tola telko wo wěry a na-
božinje štarych Germanow abo nordiškich ludow, so bychmy
šebi móhli šwěricž prajicž, to je jich wěra a to je nětko na-
šcha wěra, a so bychmy šebi móhli šwěricž štipicž na tutón
nowy pucž, šebi wěsczi, so naž a našch lud ſ šbožu wjedže.
Ale, ale, sa tym ho hušto čłowjekoj nježu praščeli, ale
hu ho podali na nowy pucž bjes wjele praščenia a pruho-
wanja a to hušto tohodla, došelž njeběchu ſ dotalnym špočo-
jom. A tu je sa naž wšchěch, kiž my chzemy kšchescžijenjo byčž,
wulki, wažny nadawł: My dnyrimy ſ myšlu, ſ ertom, se štu-
štom, ſ žylym žiwjenjom byčž kšchescžijenjo, wěrní kšchescžije-
njo, a šwědczicž wo tym, so šmy my dužy po tym pucžu, ko-
tryž ſ šbožnosćzi wjedže a ſ šbožu. A sa tajke šwědcženje njeje
tu jenož njedžela. Ně! Čzi tamni hladajaj bóle na wšchědny
džen, t. r. na to, kaſ šmy žiwi, kaſ ho šadžeržimy we wšchěd-
nym žiwjenju. Šchetož njedžela, mēnja woni, ho šamo ro-
šumi, so ho kšchescžijan po kšchescžijanšku ma. Ale we wšchěd-
nym žiwjenju. A tu je — wěšo runje taſ šamo wot ho nje-
dželu a w Božim domje — to mēštno džěla a wojowanja, na
kotrymž mamy ho jaſo kšchescžijenjo wopoſaſacz a šwědczicž
a wojowacz sa njo a sa dobyčže Ješuž Khrystuža w našchim
ludu.

Mydlišnowy pucher.*

S wošnom šhladuju, ho wješelu,
Bože škónčtko šwěczi na njeby. —
Mydlišnowy pucher te mni pšchileczi,
Runoštajnje pomakku ho pšhituli.
Pode mnu ho džeczi šraduja,
Sa pucherjom se šmėwšanjom šhladuja.
Wulki mydlišnowy pucher šybolí
Šso we šednich šwojich barbow krašnosćzi!
Šswjatocžnje a krašnje čžehnje nimo mje,
Šswěcžaty ho mērnje noščuje.
Šdyž je bliško te mni doščoſ, nadobo
We nim widžu čłowške woblicžo.
Widžu woczi kšutnje hladajej,
Na mnje ſ pucherja ho praščazej:
„Čžejí šy, a šwotkel, bratišo?
Ššto šej kažesh šwoje žiwjenčžo?
Ššto ho drějšch tudy na šwěcže?
Wěrnoscž, džak a džělo — kaſke próšnosćže!
Šhladaj, kralowšy ho nježu we škónzu.
Žanych twojich kubkow nješnaj.“
Woblicžo ho na mnje šmėje ſ pucherja,
Kíwa, štrowi, a ho hotuje do daloka.
Nadobo ho pucher rošpušny,
Šwošta hrošna kapka mydlišny.
A ta čžěžy padny na šemju.
Šižo džeczi druhi pucher dujachu.
Po nim běšche, tež po woblicžu.
Ja pak hiščcže dale ſ wošnom šhladuju.
Ššto mje škudžeshche? O kaſka šetkaſka?
Bě to něchtó druhi, abo ja?

* Zuta pěšeni je ſ lětuškeho 1. čžibla „Šužizy“.

Na pucž.

Póštnizy — póštny čžaž! Nima mi to ničžo prajicž a
nimam ja šebi pšchi tym ničžo prajicž? A ničžo čžinicž? A
ššto mi praja póštnizy a ššto póštny čžaž? A ššto mam ja
šebi pšchi tym prajicž? Hiščcže je čžaž doščich wječžorow,
a tohodla šhwile. A njeby-li tež tutón čžaž doščich wječžo-
row był, šhwile bych tola mēčž dnyrbjał, abo šhwile šebi wšacz
dnyrbjał. Njewěm džě, hdy a kaſ bóršy žaneje šhwile wjazy
nimam — tu.

Wištwanje. K. J. W.: Wulki džak sa liš a pošnytku.
Wobžarujemy, so běchu w 6. čžizle w šerlušchu šmytki. Red.
— Sa Ino.: K. w K. — Sa Rem. (džen padnjennyč): Š.
w B. — Sa Dculi: poštaji k. w. f. S.

Ke konfirmaciji serbske spěwaške

su na předaň w Serbskej knihařni w Budyšinje